

1. Ю - ність-ти пре-крас - на, цвіт жит-тя чу - до - вий. Ти - вес - ня - на квіт - ка
 2. Що би міг зро-бить я, щоб ти за - ли - ши - лась У ме - ні не - змін - но
 3. Хто би по - вер - нуть міг дар той пре - чу - до - вий, Той во - гонь лю - бо - ві
 4. Не су - муй, мій бра - те, в Бо - го - ві на - ді - я. Про люд-ські страж - дан - ня

7 мо - ло - де - чих літ. Ой, чо - му ж так ско - ро в'я - не лист ча - рів - ний,
 на - зав-жди цвіс - ти? Швид - ко так ми - на - ють ро - ки мо - ло - ді - ї,
 від - но - ви - ти знов? Ю - ність - це те щас - тя днів мо - їх три - вож - них,
 знав О - тець зав - жди. Не - да - рем - но ру - ки ті бу - ли про - би - ті, -

13 Блиск о - чей по - гас, в скро-нях си-ви - на? в скро - нях си - ви - на?
 А ти так не-стрим - но хо - чеш ві - ді - йти. хо - чеш ві - ді - йти.
 Із я - ким я в бу - рях по зем - лі і - шов. по зем-лі і - шов.
 Щоб вер - ну - ти ю - ність лю - дям на-зав - жди. лю - дям на - зав - жди.

1. Юність – ти прекрасна, цвіт життя чудовий.
 Ти – весняна квітка молодечих літ.
 /Ой, чому ж так скоро в'яне лист чарівний,
 Блиск очей погас, в скронях сивина? /2р.

2. Що би міг зробить я, щоб ти залишилась
 У мені незмінно назавжди цвісти?
 /Швидко так минають роки молодії,
 А ти так нестримно хочеш відійти. /2р.

3. Хто би повернуть міг дар той пречудовий,
 Той вогонь любові відновити знов?
 /Юність – це те щастя днів моїх тривожних,
 Із яким я в бурях по землі ішов. /2р.

4. Не сумуй, мій брате, в Богові надія.
 Про людські страждання знав Отець завжди.
 /Недаремно руки ті були пробиті, –
 Щоб вернути юність людям назавжди. /2р.